

DON BOSCO ENS ESCRIU

Estimats fills en Jesucrist:

Fa molt temps que he desitjat poder-vos enviar aquesta carta i fer-vos arribar el meu record i el meu afecte! Pot ser que, enmig de tants enrenous i preocupacions, penseu que m'he oblidat de vosaltres. Però sapigheu que no passa un dia sense que ocupeu els meus pensaments i sense que us encomani a la nostra Mare Auxiliadora.

Ara descanso ja per fi als braços del nostre bon Pare Déu, però és impossible que no m'alegri amb els vostres goigs, que no m'entristeixi amb els vostres sofriments i, en definitiva, que no m'ompli d'aquest amor infinit que el mateix Senyor ha vessat per tots nosaltres.

Per això, em permetreu que, com en altres moments de la meua vida terrenal, us torni a fer arribar una carta i us parli amb franquesa de tot allò que sobreix del meu cor. Sé bé que travesseu temps difícils i que molts al vostre voltant s'omplen d'incertesa, cansament i desolació. Però recordeu que jo també vaig saber molt de "pandèmies" i que ja a Torí vaig haver d'enfrontar-me amb el còlera amb decisió i confiança en Déu.

En aquest Oratori Etern, en el qual visc ja per sempre, puc gaudir de la companyia d'aquells que tant vaig estimar en vida: Buzzetti, Rua, Domènec... la meua mare! Com en un dels meus somnis de petit, em sembla estar parlant amb ells de la situació dels vostres nens i joves, mentre m'expliquen tot allò que m'apena en el fons del cor.

Don Bosco, què et sembla? em diuen ells. Malgrat tots els avenços i descobriments, malgrat comptar amb mitjans i comoditats, sembla que abunda més entre els joves la tristesa i la desesperança.

I en què ho noteu?

Només cal veure les seves cares: se'ls nota apagats, sense lluentor, com perduts. Busquen falsos consols en el que compren i consumeixen, apaguen la seva set de trobada a les xarxes virtuals, confonen la seva identitat amb els seus perfils i avatars...

Perquè es diria que compten amb molt més del que els cal per ser feliços! responc sorprès.

Perquè anhelan el que no tenen, sense valorar tot el que ja posseeixen m'expliquen . I a més han deixat de buscar tot allò que dóna veritable sentit.

Us referiu a la fe?

Força, afirmen tots , veient com els costa reconèixer un Déu que els estima tant... Però no només això: molts han oblidat la veritable alegria que vostè ens va ensenyar, la que neix de la senzillesa, de la generositat, de l'amabilitat i de l'ajuda al qui es troba sol i desemparat...

Però vénen a les nostres cases, col·legis, oratoris...! protesto jo. Què passa amb els meus estimats Salesians? No hi són ells per a recordar-los-ho?

Perquè només cal mirar la seva edat avançada i com van disminuint en nombre... És inevitable que es vagin tancant algunes de les seves comunitats

Així i tot també estan envoltats de mestres i animadors en qui recolzar-se! -insisteixo llavors, passen davant meu milers d'imatges de les vostres cases: alumnes, patis, classes, reunions, oracions, jocs... I, per un moment, m'omple d'emoció com si em trobés en un nou Valdocco que ha multiplicat les seves fronteres fins a l'inimaginable. Però ensems veig confirmats molts dels meus temors.

Se n'adona, Don Bosco? Ha vist com encara hi ha entre nosaltres molts nens tristos, perduts, com "ovelles sense pastor"?

I quin en pot ser el motiu? pregunto al meu torn, pensant altre cop en els seus educadors. Si compten amb persones amb tants recursos, experiència, preparació...

Sí, això és cert. S'han preparat com mai per als nous temps fent-se experts en innovació pedagògica, dominen l'avaluació per competències, l'atenció a la diversitat,..., fins i tot s'han tornat una mica "mil·lennials" o fins i tot de la "generació Z", amb això d'haver-se d'adaptar a les videoconferències i altres recursos telemàtics...

Però sembla que, entre totes aquestes coses, hi ha el perill d'oblidar l'essencial, cosa que vostè ens repetia sovint: que educar és cosa del cor. Són persones nobles i treballadores i posen molt d'afecte a la seva tasca. Però quan els vencen les pors, el cansament, la rutina o la desil·lusió, ja no miren els ulls, ja no escolten, ja no s'entendren fins a les entranyes.

I què més podria dir-los jo? els pregunto amb angouxa.

No es tracta de cercar fórmules noves, sinó de tornar a l'essencial, als orígens! coincideixen a assenyalar : que els joves se sàpiguen i se sentin estimats; que no els manqui el nostre reconeixement ni les nostres "paraules a cau d'orella"; que conreem l'amabilitat i la familiaritat amb ells; que creem entorns sans i sants, on "estar sempre alegres"; raó, religió i amor com a criteris últims.

Voldria explicar-vos moltes altres coses importantíssimes que veig des d'aquí dalt, però el temps terrenal i les circumstàncies celestials no m'ho permeten.

Aquesta és, doncs, la meua invitació. Que us aferreu a allò que ens va donar sentit i que el continuarà donant: estimeu incondicionalment els nens i joves, perquè així heu estat estimats vosaltres primer. Especialment, no oblideu els més pobres i vulnerables. I recordeu que, sovint, aquells que menys ens mereixen són els qui més ens necessiten.

En el vostre cas, com expresseu aquest vincle d'afecte envers els vostres alumnes? Sou capaços de fomentar la seva participació i guanyar la seva confiança? És el vostre un ambient preventiu, alegre, segur? Posem-nos, doncs, tots d'acord. Us prego que promoguem com més aviat millor a les vostres cases espais de trobada i reflexió per buscar respostes a preguntes com aquestes. Em sento viu quan veig el meu somni encarnat en tants seglars entusiasmats pels joves. I quan les comunitats salesianes, més enllà de la seva edat o nombre, continuen essent testimoni de vides lliurades per tots...

Estimats meus, sigueu forts en les vostres dificultats i no us desanimeu davant els reptes que esteu travessant. La desesperança és un parany mortal! Maria Auxiliadora i la Providència del Pare no us deixaran de la seva mà. És temps de posar-se en camí: cuideu-vos mútuament i acompanyeu els joves. En ells us estic esperant, fins el dia que tornaré a fer-vos l'abraçada definitiva.

Vostre affm. en Jesucrist
Juan Bosco, Pare

